

On sagnen les etiquetes

El mòbil va vibrar sobre la fusta de la tauleta i la claror de la pantalla em va esbataranar els ulls. Tres de la matinada. En llegir el seu nom, el cor em va fer un salt violent, colpejat per un pressentiment fosc que em va encongir l'estómac.

—Rai? —vaig aconseguir dir, amb una veu rogallosa, trencada pel son.

A l'altre costat del fil només bategava el brogit de l'aiguat de fons i una respiració massa ràpida. Ofegada per l'angoixa.

—No puc... —va deixar anar ell, exhaust. La seva veu era un fil prim, a punt d'esquinçar-se—. No puc més, de debò. El soroll no para dins del cap. S'ha tornat tot massa fort, massa fosc.

—On ets? —vaig preguntar, mentre em llançava a terra a buscar els texans a les fosques. Tremolava tant que els dits em fallaven i no encertava a posar-me'ls—. Vine a casa, Rai. Vine ara.

—He agafat... coses de la farmaciola. Un munt. Però tinc por —va xiuxiuejar. I llavors va fer una rialla buida que em va congelar la sang—. Quina merda, tu. Fins i tot per a això soc un covard.

—Escolta'm bé —vaig dir, empassant-me les llàgrimes, clavant-me les ungles al palmell per no xisclar—. No et moguis. Estic venint. Si em penges, em moro.

Vaig franquejar la finestra de la cambra i vaig córrer sota l'asfalt xop d'aquella nit de Barcelona, mentre l'ansietat s'enramava com filferro d'espines a la gola. La certesa de perdre'l era l'únic impuls capaç de mantenir-me dempeus.

Com podíem haver arribat aquí? Recordava el primer dia a tercer de l'ESO, quan jo venia rebotada d'un altre institut on dir que era lesbiana m'havia costat el buit absolut.

Em sentia una impostora, perduda. I llavors el vaig veure a ell, amagat sota una dessuadora gegant que ocultava les formes biològiques que tant detestava. El curs el perseguia amb el seu antic nom, però jo vaig notar un imant brutal. M'havia assegut al seu costat i fliparíeu: a soles, en Rai era extravertit, magnètic i graciós. Però la seva realitat a casa era un infern de rebuig i depressió severa que l'havia llançat a les drogues per apagar el brogit del cap.

Quan vaig girar la cantonada del parc, el vaig veure arraulit sota un arbre. Li vaig agafar la cara i, en veure les caixes de pastilles buides triturades pel fang, el meu cap es va activar en mode supervivència. Vaig ficar-li dos dits a la gola sense demanar permís. En Rai va començar a treure tot el que portava a l'estómac sobre la terra, entre plors de ràbia, mentre jo el sostenia morint-me de por per si el verí hagués passat a la sang.

—Rai, no gosis tancar els ulls! Vine, amunt.

Caminàvem abraçats, esquivant les urpes de la pluja, fins que el vaig empènyer amb cura per la finestra de la meva habitació. Es va quedar clavat al mig, gotejant sobre el parquet, bressolat per un tremolor constant i amb la mirada buida d'aquell qui ha vist el buit.

—Tinc fred—va encunyar en un murmuri gairebé inaudible.

Li vaig treure la samarreta xopa. En la penombra banyada per la llum tènue del carrer, vaig veure el seu tors eriçat. Li vaig posar una de les meves dessuadores seques de l'armari, el vaig fer seure a la vora del llit i el vaig tapar amb el nòrdic fins a les orelles.

Mentre es calmava, els seus ulls vermells demanaven a crits que fes alguna cosa; vam decidir fer aquell canvi que tant desitjava i l'aterria a parts iguals. Amb unes tisores i una tendresa infinita, vaig començar a tallar-li la llarga cabellera que tant odiava, veient com cada floc l'alliberava d'un pes invisible. Després, el vaig ajudar a camuflar-li els pits, comprimint el seu tors amb benes elàstiques.

Mentre li ajustava les benes, enmig d'aquella nuesa i vulnerabilitat tan pures, l'aire se'n va tornado més dens, elèctric. Els meus dits van fregar la seva pell i un corrent nou, un sentiment devastador que mai havia sentit, em va sacsejar per dins. Jo sempre m'havia definit com a lesbiana, oi? Aquella era la meva àncora, la meva lluita. Però en aquell instant, mirant-lo fixament, em vaig adonar que estava irremeiablement, bojament atreta per en Rai, que era un noi. Em vaig quedar glaçada, respirant el seu mateix aire, amb una incertesa brutal i una por espantosa cremant-me el cap. Em sentia completament confosa: sentia que m'estava fallant a mi mateixa, que estava traint la identitat que tant m'havia costat defensar davant del món. Com podia ser que m'agradés ell?

Però la veritat em colpejava el pit amb la força que em deixava sense alè: ell era massa per mi, la seva personalitat m'aclaparava, i encara que no entengués absolutament res dels meus propis sentiments, sabia que estava profundament, dolorosament enamorada d'en Rai. Em captivava la seva vulnerabilitat tan pura, una bellesa nua que transcendia la pell, la biologia i les paraules.

Les distàncies es van escurçar. Vaig poder sentir el batec accelerat del seu cor sota les meves mans, l'escalfor de la seva pell que començava a reaccionar. Va aixecar la mirada, clavant els seus ulls en els meus, i en veure el meu desig desarmat, el seu rostre va canviar. Ja no hi havia por, només una fam neta i una certesa absoluta. Ens vam apropar a poc a poc, assaborint la gravetat del moment, fins que les nostres mirades es van fondre. Ens vam fer un petó que ens va desarmar del tot, un petó desesperat i humit amb gust de pluja, a xoc elèctric i a salvació, un pacte silenciós tancat a les fosques de la meva habitació.

Sabiem que a fora ens esperaven urpes, mirades de fàstic i un camí costerut ple de ferides obertes. No érem herois de cap història, només dos cossos trencats aprenent a encaixar en un món que ens volia tancats en caixes diferents. Però sota els llençols, escoltant el compàs del seu pit i sentint la meva pròpia ansietat dissoldre's, vaig saber

que haviem guanyat la primera batalla. Ens quedava un futur sencer per sagnar, sí, però ho fariem dempeus. Junts. Sense demanar perdó per existir.